

Womhaj Bóh!

Czísło 9.
6. mierz.

Lětnik 2.
1892.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ƚo kóždy ƚobotu w Ssmolerjez knihicizschezetni w Budyshinje a ƚu tam dostacź sa shtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Invocavit.

2 Korintiskich 6, 2: Wón praji: Ja ƚym cze w spodobnym czaŝu wuŝlęŝał a ƚym czi w tym dnju teho sboŝa pomhał. Hlaj, nětł je tón prawy spodobny czaŝ, nětł je tón dzeń teho sboŝa.

„Doscź masch na mojej huadze“ bęŝche tón Kunjes wot tróna ƚwojeje majestoscze ł Pawolej rjeknuł a ƚwj. Pawoł bęŝche w tutej huadze potajnstwo ƚwojeje moŝy spóŝnał. W njej leŝi teŝ sa naŝ potajnstwo snutŝkowneho žiwjenja. Kunjesowa huada je potajene manna, wot kotrehoŝ ƚo wschędnje w puseŝinje tuteho žiwjenja žiwieč mamy, jow je ta skała, ł kotrejeŝ ƚo napieč dyrbimy živeje wody. To drje je sa jich wjele wulke potajnstwo; pschetoz, džiwnje doscź, je wjele ƚŝeŝcizjanow, kotŝiŝ njewjedŝa, kał wjele runje na trajnym dostawanju leŝi. Někotryŝkuliŝ skorŝi, so pola njeho njecha tał prawje do předka hič ł jeho duchownym žiwjenjom, so je ƚebi to khodŝenje po Ahrystuŝu žyle hinał myŝlił. Kunje jako njebychmy khudŝi, proŝherjo, do cziŝta khori, będni, ł jenym ƚłowom hręŝchnizy byli, kotŝiŝ bychu wschędnje noweje huadny potrjebali. Bóh to ŝawęŝcze lępje wę hacź my a w jeho njewurjeknjenej dobrocze je jeho huada kóŝde ranje nowa a, kaŝ naŝch katechizmuŝ praji, wón hręchi wschędnje a bohacze wodala tym, kotŝiŝ w pokutnej węrze ł njemu pschikhadŝeja. Wŝmi ƚebi pschirunanje na bęŝazej studni. Kał waŝne tola pschi njej je, so žórło ƚo žórli a rola njeje ŝatŝknjena! Tał teŝ leŝi potajnstwo ƚŝeŝcizjanskeho žiwjenja na dostawanju huadny. „Bójcze ƚem wschitzy, kiŝ wy lacŝni ŝcze a pięcze wot wody žiwjenja darmo!“

To wschał je to napominanje wschitkim njedŝiwajo na czaŝ, kotryŝ je sa ƚŝeŝcizjanow pschezo huadny czaŝ. Sŝwj. Pawoł hlada ł khroblým smuŝitym wóčkowi do ƚwojeho czaŝa. W nim wschał bę sa cziłowjekow mało ŝwjeŝelazeho widŝecź. Najwoŝebniŝche ludy, Griciŝta, Romŝka, Iŝrael ŝtejadu w polnym ŝtaŝenju a minjenju. Njerodne, njepóŝcizwe waŝchnja, politiske a naboŝinske roŝriŝanja spóŝerachu najlępsche moŝy ludow. Tola pał mjenuje Pawoł ƚwój czaŝ wulki czaŝ. „Hlaj, nětł je tón prawy spodobny czaŝ, nětł je tón dzeń teho sboŝa.“ To cziŝni, so ma na czaŝ ƚwój pohlad ł wyŝoka, duŝ widŝi w Ahrystuŝu njebo wotewrjene, a huadu, huadu widŝi ƚo dele žórlicź.

Teŝ my ƚmy w wulkim czaŝu žiwi. To njeje męnjenje jako horde naduwanje, kaŝleŝ huŝto ł erta tajkich klineŝi, kotŝiŝ wot wulkeje wóŝny ƚem naŝch wóŝny kraj do njebja poŝbęhujaja a nochzedŝa te cziemne wotŝcženy widŝecź, kotreŝ ƚu bjes tym na naŝch lud panyle. To pał je tym napschecziwo prajene, kotŝiŝ wo ŝtarym dobrym czaŝu ŝpęwaju, a tym napschecziwo, kotŝiŝ wo nowym kraŝnym czaŝu w žyrkwi węŝcŝa, na nowe wulecze ƚwjateho Ducha czaŝaju a naŝch czaŝ jako ƚnadny khuduŝki, wot wschitkich huadnych darow wopuschčeny czaŝ wopiŝujaja. Ně, „nětł je prawy spodobny czaŝ, nětł je tón dzeń teho sboŝa“. W Boŝim ƚłowje, w ƚwjatymaj ŝakramentomaj, w předowanju, w wodawanju hręchow ƚo nam pschezo hiŝcŝe Boŝa miłoscź ƚwęczi, a ŝchtoŝ ƚebi jenoŝ to ƚlónzo Ahrystuŝoweje prawdoscŝe do wutrobny a žiwjenja ƚwęczič dawa, tón je jako drjewe, plódŝene pschi rěłach, kotreŝ ƚwój plód dawa w ƚwojim czaŝu a jeho liŝcŝe njewjadnje.

W Straßburku na našepjach,

abo

Wóh ma spochi dobre, cźlowjek husto dźiwne myšle.

Na šerbšči wot A. Skr.

Lětko bě po wšchém tym storo nimo, my pak njeběchmy wo Schołciz Janu niź křyschaneho kłowcźka šonili. Duž pschindze junu wjeczor, runje jako kě našch nan s kěže wuschol, stara Wórschla k nam do doma. Wona Schołciz Jurjei hospodu cźinješche a kě jemu pomhala Jana wotcźahnyć. Za mi praji:

„Bo prawom wšchaf nješmēla k tebi do kěže dōńcź, Lena, pschetoz našch Jurij je mi kručze sakasał, so nješmēm se žanej stopu k wam do doma stupicź, — ale mi chze šo wšcha wutroba šlemicź, hdyž njemōžu s nišim kłowcźko wo tym porēcźecź, tajku mam šama na wutrobje šrudobu a tyšchnoscź ležo. Našch Jan je se Strašburka domoj na šwojeho nana pišał, hižo dwōjžy, a, Lena, wutroba chze šo jenej roškocźicź, hdyž křyschi, kať šo tam temu wbohemu hōlzej slē dze. Šwojeho nana wōn Božedla prošy, so chzyl jeho duzy s wojakow wufupicź a jemu pišche: „Nano, to je wam žakōšny, wrōtny, dźiwī a hrošny lud, ja pola nich wjazy wutracź njemōžu. Dyrbjak pak dlēje pola nich wostacź, budze to ša mnje nješbože. We wšchej šwojej nusy cźlowjek druhdy wjazy na žanu kašnju njepošlucha. Luby nano, ja chzu wam wēcźnje wšcho do wole cźinicź, šchtož šebi wote mnje žadacze, chzu wam wšchē wšche myšlicźki s woczow wothladacź; jeli mi dacze šašo k wam domoj pschincź, njecham wam nišdy ženje wo žanej žentwje wjazy kłowcźka prajicź. Tež mam pschi šebi wšchu dobru nadźiju, so wam Wóh wšchu wutrobu tať powjedze, kať dyrbi to bycź. Šowle wjazy wutracź njemōžu. Hdyž dyrbju šo hič rano šašo šwoju mōdru wojeršku draštu woblez, je mi, kať dyrbju šo dōńcź šwoju šmjertnu košclu woblez a kōždźicźki wjeczor, hdyž šo šašo du do šwojeho koža lehnycź, šebi pomyšlu: „Njetriebať tola jutšje rano cźily a živy s koža stanycź!“ — Wórschla dale praji: „Tōn wbohi Jan, tōn wbohi hōlž, ach, tajku mi tōn tola žakōšcź nacžini! Našcheho Schołciz nana šym šama na šelenomaj šlecžo prošyła, šym jeho na Boha Knjesa pošasowala, na Bože njebjeka a na palatu helu, jemu tež prajila, so mōhl šnano Wóh na njeho wulle nješbože dopušcźicź, — wšchaf Jana hižo wot maleho wšcheho derje šnaju — ale jeho nan njeda šebi do wšcheho niź kłowcźka prajicź a dorēcźecź. Wōndano mi wōn rraji: „Takle tam temu hōlčickej hižo wšchē jeho njewušchne pryšle s myšlow wupōndu! Komuž šo nješchze nanej pošluchacź, tajki dyrbi potom ša to ša bubnarjom šup, šup hič. Moje hōlčicźko dyrbja mi hižo wonka pschi wojakach wšcho šmjehcźicź a šludžicź!“

Ach, Lena, lube škote dźecźo, njewēšch mi ty žanu radu dacź, dyrbju tu šama wšcha se šyštom šancź. Šsamej šebi njetriebam s ničim žanu winu dacź, ale ty budžesh widžecź: tale wēž šmēje tu hišchcze na wšchēm pošledku šwōj šty kōnz, pschetoz tōnle nan ma wutrobu kať wšchu se šameho šamjenja wurubanu. Jan pak ma wšchu šwoju dźiwju hłowu po šwojim nanje, hacź runje je hewaf dušchny hōlž, kř šo, je-li jemu mōžno, šam šwoju košclu se žiwota wušlecze a ju zusemu křudemu da. Praji žanej nēchtō druhi žane dobre kłowcźko, da šo wōn wot njeho wješcź, kať male jehnjatko wot maleho dźecźatka.

Lena, luba Lena, duž jeno daj mi dobru radu, wšchaf šy tola hewaf tajke mudre a rošumne dźecźo, a lubeho šy jeho šama tež mēla. Wēšcze budžišche lēpje bylo, hdy budžišchtaj šo wōj byloj wšakoj a šo daťoj šwērowacź, hacź šo dyrbi tam tōn wbohi hōlž nētkle pola wojakow tajki žakōšny kōnz wšacź.“

Ja dyrbjach, powjedasche Lena šarižy dale, šwojemu nanej pošluchna wostacź, duž Wórschli prajich: Wšch wbohi Jan wšchaf mi jara žel cžini, ale ja chzu pošlednja wostacź, kotraž šo wam do wšchich wēzow tyka a wam křyschaneho kłowcźka do nich nuts praji. D ty mōj luby Božo a Knježe, tole hišchcze bylo mi nusne, šo byla potom wšcha do cžista nješbožowna. — Nētkle pak šama njewjedžich, hdyž mēlo wšcho moje hubjenštwō šwōj kōnz.

Šsama šwoju wutrobu njemōžach dale nišomu druhemu wotkřycź, křiba Handrijei. Temu prajich, šo šo žanej najškerje nanajhubjenišcho wonka w zušbje dze, dofelž tam pschi wojakach žaneho dobreho pschecžela nima, s kotrymž mōhl dobre kłowcźko porēcźecź, kať šo křchecžijanschemu cźlowjetej pišchilšucha. Handrij drje prajeshche, šo byla ja spochu psched šo kať do blukeho a do šacžmješneho hladaka, ale spochi, hdyž bychmōj šašo hješ šobu wo wšchēm tym porēcźakoj, bu wōn cžichi a šrudny, šo šebi wjazy nješwērich, s nim wo tym porēcźecź, duž šebi wšchē moje myšlicźki šama

pschi šebi wobkřowach, ale s tym bu mi moje brēmjo cžezšche a cžezšche.

Haj wšchaf, šarižla, tōnle Handrij mēješche runje tajku luboscź te mni, tajkuž Jan, a Handrij chzysche mje ša žonu mēcź. To wšchaf tež wōn s dobrym šwēdomnjom šwēdžišche, pschetoz našch nan tole tež chzysche, — ale Handrij mēješche pōdla šam pschi šebi nēšchto wot tajkeje luboscze, kotraž šebi šama šwōj wužitk njepřta, a kotraž njeje žana cželna luboscź, ale kotraž je wot Knjesoweho Duchu cźlowjetej do wutroby dota. Handrij je šo hižo ša mlodeho se šwojim špšchahom dyrbjak nošycź, a tole, šarižla, je ša kōždźicźkeho cźlowjeka „prawe nērne šbože“. Drušy šu šo Handrijei husto wušmjeli, dofelž bě tajkile cžichi, šnješlimy cźlowjek, šu na njoh' šwarili, šo je spochi tajkile bojašlimy a hšupny, dofelž ženje šam šwojeje hłowu njebē, ale wšcho Bohu do wole powostaji a šo wšchōn do njeje podda, ale pošdžišcho šu šo wšchitzy cžile šami nawucžili hinascho myšlicź a šu wšchitzy šonili, šo šu runje tajzy ludžo porņjo šamym šwētnym ludžom prawje šylni mužoj, kř šu šo přeni na to šwucžili, na Boha pošluchacź a jemu wšcho s cžichej myšlu došonjecź, kať šchcze mēcź Wóh wot nich došonjane.

Nētkle šašo wšcho k nalēcžu džeshche, kať cži hižo prajach. Ja tam wjeczor šašo pschi šwojim kolešku šedžich a mējach wšchē šwoje myšle na šwoju šrudobu škožene. Šako tam šedžo pschedžech, bě mi, kať byla tam šwojemu žanej košclu do kašchcža pschadla, a macžach šebi tu pschedženu nič se šwojimi šylšami. Handrij pschindze runy pucź s pola domoj a runjež chzych rucze pocžecź s nim rēcźecź, pošna wōn tola na mni duzy, šchto mēla na wutrobje ležo a praji mi:

„Ša wšchaf cži s woczow widžu, Lena, šo šebi na šana myšlicħ. Mi šo s nim runje tať dze, kať tebi. Wo dnjo a w nozy šebi žaneho mēra njewēm, pschetoz najlubšchi pschecžel bě mi wōn. Husto šebi pomyšlu: Wōhl ja jeno tam šobu pschi nim bycź w Strašburku. Ša mōžu škerje nēšchto wutracź. Dobrych dnjow nješšym žanych šwucženy, žana jencžka dušcha by šo wo mni njeprašakala, křiba twōj nan, kř je, hacź runje hižo šestaryeny, tola hišchcze šylny došcź, šo mōže hišchcze tu křwilu šam hospodaricź, a ty mēla mjenje rudženja, hdy by wjedžila, šo šym ja s nim a pschi nim w Strašburku, a Jan mōhl tam potom šwoje wojerške lēta wubnyć a wutracź — pschetoz wōn je šebi hewaf hižo husto dať wote mnje nēšchto prajicź a lubicź.“ (Pošracžowanje.)

Našcha nadžija.

Po nēmštim.

Ša cžo šo wješelimy? W našchim wōtžnym kraju a w žyřkwinskim žiwjenju wšcho tajke njeje, šo mōhli šo jara na pschichod wješelicź; tež ša našch a ša tych našchich pschichod šnano nētotra cžorna mrōcžakka horje cžehnje, kotraž naš s wješelkej nadžiju njenapjelnuje, a mōžesh w našchim cžaku nētotrežkuli k radošczi štworjene cźlowške džecźo wohladacź, kotrež šo na ničžo bōle nješwēšesche hacź na row. Ale nē, luby pschecželo, tať niž, my chzemy šo na njebjeka wješelicź, niž jenož na to, šo budze junu kōnz tu na šemi, ale na to, šo šo tam haffe prawe wješele a šbōžne žiwjenje šapocžnje. Wóh wobradž nam tajku wješeloscź! Ale my dyrbimy hišchcze dale won hladacź, hdyž chzemy pošne wješele w nadžiji šapšchimnyć. Šchtož chze, wošebje w našchim njewēštim cžaku, šrošty a křrošly křchecžijan bycź po myšli noweho šakonja, tōn dyrbi s wutroby do šlowow šwjateho pišma wēricź 2 Pētr. 3, 13: My pak po jeho šlubje cžakamy na nowe njebjeka a na nowu šemju.

Hdyž ša šesuhomym šlubjenjom pytamy, pschindžemy pschezo šašo na tōn wobras pschichoda, kotryž je wōn maľo dnjow do šwojeje šmjercze šwojim wucžomnikam psched woczi šajil (Mark. 13). Šso wē, šo šu tu, kať w kōždym wēšchcženju wo pschichodze, šlowa, kotrež dorošnicź njemōžemy, kotrež tōn tať, druhi šašo hinať wuškladuje, ale pschi tym wšchēm šo s tuteje rēcze teho šbōžnika jašne šwētko šyholi, kotrež do dalokoscze, do hšubokoscze a wuškokoscze šwoju jašnoscź wulima, nam cžemny pschichod rošjašnjecź a šadwēlowanju hješ nadžije wobaracź šamōže.

Maľo dnjow do jeho šmjercze křyšchimy šesufa šwojim wucžomnikam pschipowjedacź, šo budze žyřle kralowške mēšto šerusalem s štemplom wupušcžene. Šrael dyrbi pschecžacź Boži lud, haj s žyřla lud bycź. Ale kať mōžeshcze šraelški muž, kř Božim šlubjenjam wēřeshche, tajku myšl šnjescź šo njeprašchujō: Šchto potom? Wutupjenje a šanicženje tola njemōže kōnz tych pucžow, kotrež tōn Knješ se šwojim ludom dze, bycź?! Ša to prašchenje:

nješamerým wužiwanju tuteho jěda, tón njech wopomni, tajki je kónz tajteho człowjeka, sčtož swjaty Pawoł sam pišče w 1. listce na Korintiskich st. 6. sčt. 10.! —M—

Wumóžerški skutk módreho kščiža.

(Pofracžowanje.)

II. Towarštwome sahadu.

Wo wotpohladach a wo waschnju našeho towarštwa rěča jeho sahadu tak: „Towarštwó módreho kščiža ma pschede wšchém nadawt, s Božej pomozu a s pomozu Božeho słowa sa wumóženje woporow wopikštwu džělacž. Duž žebí žada, so bychu šo jeho šobustawy a pschiwškowarjo wšchěch wopojow šdžerželi. S tym pať wone nješacžišnje měrne wužiwanje tajkich picžow pola tuch, kiž k towarštwu nješluscheja. Ale k wumóženju wopikžow je dospołna šdžeržliwosć nufna wěž.“

We wšchém tym ma towarštwó žyłe prawo. Nješčtožki nam jeno, pschewjele picž, ně, přenja šchleńza je sa wopikžow najštrachnišča. Šdžž pod mozu přenjeje šchleńzy steja, šu wšchě dobre pschedewšacžja přecž; wěšta wješělošč, swjasańa je štyšnosću w šwědomju, šo jich mozuje, duž dyrbi druha a tječža šchleńza pomhacž a bóršy šu šašo škluzownizy, haj šchłosofo štareje, šatamaneje žadoscže. Šim njemóže nicžo pomhacž hacž šhutne, ale tola tak lohko šrosumljwe powucženje: „Njepij dale žaneje krepčiwjazy.“ Šich wjele wumóženych wopikžow je posdžišcho wujnačo: „Dwazeczi lět bychu nam prajicž a přědowacž móhli: Njepijcže žaneho palenza wjazy, njepijcže pschewjele, to njeby nam nicžo pomhačo; štara šlubina bješ nami a bješ našim Bohom by wostala a bychmy šhubjeni byli.“ — A tež, šo šo čzi, kiž čžedža wbohím hrěšnikam s wopikštwu wupomhacž, šo šami picža žyłe šdžerža, je nufna a šhwalobna wěž. Šak hušto my wot wobohich wopikžow na našče napominanje wotmolwjenje dostanjemy: „Njemóžu, njemóžu šebi šam pomhacž, drusy nje šawjedu a ništo mi se šwójim šesšemplom k boku njesteji.“ Tajkim njeje hinať pomhacž hacž se škutkom dobywazeje luboscže, tajteje luboscže, kotraž šo tež teho wopora njeboji, šo šama šwojeho prawa šo šwinje a wopikžej počaže, šo je móžno, šo picža žyłe šdžeržecž, šofacž dyrbi šo šlabšim bratram a tym, kiž šu hišcže šchłosofo wopikštwu, šo hdyž jim šasamy šo šdžeržecž, to nječzinimy, šo bychmy jich šurowje šudžili abo jim čžěžte břemjenja napožili, kotrež šami nješč nječamy, ale dokelž jich my s čžistej a wěrnej šbóžnikowej luboscžu lubujemy, tak wěrne, tak šluboko, šo my rad jich dla něčžeho tradamy, čžehož bychmy šebi hewaf popšhecž móhli. Šesuf je ša naš žiwjenje a wšcho woprowaf, njebychmy my móhli, ša našchich bratrow nam hewaf dowolene wužiwanje tajkich napojow woprowacž?

Duž je wěrna šchescžijanška luboscž, kotraž pschiwškowarjom towarštwow módreho kščiža k tajkemu šanječanju pohnuwa. Šdžž pať žane towarštwu njewobsteja, by šo tola w šchescžijanškej wošadže došč tajteje luboscže namafacž dyrbjalo. Džicže, wy šchescžijanizy pschecželjo wobžarujomnych wopikžow, počažcže jim s waschim šamšnym šnamjenjom, šo je móžno, šo šdžeržecž. Ššłowa wucža, ale šnamjenja čžehnjeja. Wudžecže s tym žyłe po šwjatym pišnje čžinicž. Wšchaf šwjaty Pawoł na Romšk. 14, 21 tak pišče: Wjele lěpje je, šo njepijcš wina ani šo nječzinicš teho, na čžimž šo twój bratr štorcži abo hóršchi. (Pofracžowanje.)

Se šlubjeneho kraja.

Dubym čžitarjam budže wěcže lubo, hdyž něščto wo něčžišchim žiwjenju w šlubjenym kraju šhonia. W šcžehowazych nastawkach čžzemy wšchelake wobrašy se šlubjeneho kraja podacž, kiž wot něhduškeho ewangelskeho duchowneho w Bethlehemje šararja Šchnellerja wukhadžeja. Duž čžzemy najprijóžy šebi wobhladacž, tajke maju tam ludžo bydka.

Wšchi twarjenju domow šo štajnje na to hlada, šo by šo šažožna murja na škału štajila, a hdy bychu tež teho dla pjecž abo džěšacž abo 20 meterow šluboko rycž dyrbjeli. W Šerušale... je, hdyž šu po kóždym wutupjenju domy na rospadankach přjedawšchich twarjenjom twaricž dyrbjeli, ma šo hušto došč 30, 40 hacž 50 kóhčzi šluboko rycž, přjedy hacž na škału štorcža. Šdžž ščto tole pschi twarjenju njewobšedžbuje, dha ma žyłe wěšte,

šo by, hdyž šylne desčcže pschińdu a torhaze wětry šhodža, šo twar pušacž počaf a škóncžnje s wulkim ropotom padnył. Tajteho twarškeho mišchtra bychu wěcže a s poknym prawom wšchizy ša najwještkeho šlasna měli. Še šylne desčcže mjenujžy, kotrež w desčcžowym čžaku s wrócžele padaju, šemju wjazy kóhčzi šluboko do čžista rošmacžuju. Njeje něčo dom šluboko došč šažoženy, duž na rošmofanej šemi šteji, psched šymšimi šylnymi wětrami, kiž štajnje s desčcžom šhodža, wobštacž njemóže. Šeho dla šo to pschirunanje, kiž je našč šbóžnik na kónzu šwojeho přědowanja na horje trjebať, tak derje hodži: „Ščtož te moje šłowa šylšchi a nječzini te šame, tón je podomny na njemudreho muža, kiž šwój dom na pěš je štajil. Šako našy desčcž padže a woda pschińdže a wětry dujachu a na tón dom štorfachu, duž wón padže a běšče jeho pad wulki.“ Našchi twaršy mišchtrojo drje mēnja, tu drje je našč šbóžnik šo myliť; pschetož twarjenje tež na pěšku poknje twjerdže šteji. Šaj, pola naš, ale w Šalāštinje je to dla tuch šylnych desčcžow runje hinať. Ščtož tam hacž na škału njeńdže, je šlasni, a jeho dom bóršy rošpadnje. Šež teho dla dyrbi šo šažožť tak twjerdže poščicž, dokelž šu w Šalāštinje domy wot delkach hacž na tšechu šame s lutyh kamjenjom, a teho dla drje 20 kórcž čžěžšče hacž našče. Štupišč s durjemi do kšže, tam wšcho wjelbowane namafacž, a ani jeneje rjady trjeba njeje. Ščěcha wobšteji s kamjenjom, kiž na wjelbje leža, tak šo móžcš na tšěche šhodžicž a ležecž. Š wietšča šo wobydlerjo wječžor po šhowanju šłónza na tšechu podadža, šo bychu tam šhwilku čžerstwy šhłódnicšchi pomětr šrešali.

S wjetšča maju domy jedyn šchoš, tola něšotre maju tež dwaj. Šola je we kóždym jenož jedyn jenicžki rum, kiž pschew žyłe twarjenje dže. Ščžena je čžorna wot kura a šo ženje nješeli. Šuchen ša dospołnje njetrěbnu džerža, teho runja wuhēń a wofna. Šur pocžehnje s durjemi won a šwětko šebi po tym šamym pučžu šastup do doma pŷta. Ščtož w tajkim domje wo dnjo šnano krosch šhubi, kaž našč šbóžnik w pschirunanju praji, dyrbi woprowdže šwěžu šašwěcžicž a šhščcžo do ruti wšacž; hewaf by podarmo pŷtať. Šla wobšedžer doma bliške pschecželštwó, dha tež woni w tutym jenicžkim rumje bydla a tón jim došaha; wobydlerjo tamniškeho kraja wšchaf šu s wjetšča wonkach, abo psched domom a jenož w desčcžu a ša nóz w domje šhowanku pŷtaju. Šola niž jenož ludžo, ale ščot tež w tym šamym rumje w nozy pschewywa. W najlěpškej pschewšenosći w tym šamym rumje ludžo a wóšly a konje a krowy a kofy a wozy bydla a wšchém je tam derje. Šě šo, tam žanyh ščokow a šlidow abo šofow abo podomneje nadoby njeje, na kotruž šmy my šwucženi. Šenicžte, ščtož tam je, to šu něšotre šlinjane šašcže ša mušu a šorno a potom žłoby ša ščot. Šudžo šebi na kamjen rub pschestrja a tam šedža a špja a jědža. Šdžž teho dla čžitamy, šo Šarja narodženeho šbóžnika do žłoba položil, dha šebi teho dla myšlicž njetrjebamy, šo je wona w hróžzi šwoje wukhowanje pŷtať. Šež w žylym nowym šestamencže njeje rěč wo hróžzi, ale wo hospodže. Šarja je w domje byla a w tajkim běšče žłob woprowdže to najšhmanšče, ščtož by džěcžu ša kolebku bylo. Šišcže dženska šo džěczi do žłoba škladu abo na rub, kiž na kamjenjach leži.

(Pofracžowanje.)

„Pomhaj Bóh“ je wot něška niž jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pschedawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž. Ša ščtwórcž lěta płacži wón 40 np., jenotliwe čžizla šo po 4 np. pschedawaju.

Šnwoavit.

Njedžela	Mat. 24, 37—51.	Šfes. 4, 17—32.
Póndžela	Šan. 6, 1—15.	Šal. 4, 17—32.
Šutora	Šan. 6, 16—27.	Šfes. 5, 9—14.
Šsrjeda	Šan. 6, 28—59.	Šfes. 5, 15—33.
Ščtwórtk	Šan. 6, 60—71.	Šfes. 6, 1—9.
Pjatk	Mat. 25, 1—13.	Šfes. 6, 10—24.
Ššobota	Mat. 25, 14—30.	Šeb. 4, 14—5, 10.